

Dağlar etekleriyle yükselir

Dağlar; seven yürekler kadar yüce, sevilen yürekler kadar mağrurdur.

Zirvesiyle ve eteğiyle, tepesiyle ve yaylasıyla, kıvrım kıvrım dağlar, sıra sıra dağlar, duran ve yanan dağlar... Başı pare pare dumanlı olanlar, alçak olanlar, yüksek olanlar...

Yamaçları, sevmesini bilen yürekler gibi kekik kokularıyla, kardelenlerle dolu, zirveleri sevmeyi bilmeyen yürekler gibi sarp, soğuk ve ulaşılmaz...

Belki de ulaşılmaz olmanın, yalnızlığın efkârındandır başlarının hep dumanlı oluşu... Dağlar yüce, mağrur ve heybetli...

Dağları dağ yapan etekleridir. Çünkü dağlar etekleriyle yükselir. Eteklerindeki karlar serinletir dağların sıcak yüzünü... Eteklerindeki çiçeklerle neşelenir her bahar... Dağlar tutuşturur alevini bazen volkanların... Bazen paylaşır acısını çaresiz âşıkların... Kimi delip geçmek ister dağları Ferhat gibi... Kimi hayalleriyle en zirveye tutunmak ister... Bazen Olympos olur dağın adı... Bazen Ağrı... Sonsuzluk hissi verir bakınca Himalaya dağı gibi... Bazen Uhut olur dağın adı... Sevilir ve sevdirebilir kendisini usulca... "Uhut bizi sever, biz de Uhud'u..." (Buhârî, "Cihâd", 71.) dedirtir sevenine... Sevilene sevildiğini bildirir her ziyaret edişinde...

Dağlar bazen sevdiğini sıkıca tutar kucağında... Hıra olur dağ o zaman... Bazen saklar sevdiğini düşmandan Sevr olur. Etekleri coşar o zaman dağların... Sevdiklerini zir-

veye taşımının heyecanındadır. Efsanesi bitmek bilmez dağların... Etekleriyle katılır dağlar en eşsiz zamanlara... Aşınadır dağlar eteklerindeki reyhan kokusuna... Aşınadır eteklerinden derlenen papatyaların en narin yapısına... Dağlar, sessiz bir sükût içindedir... Yaratıcının rahmet elinin değdiği yerdir dağlar... "Sizi sarsmaması için yeryüzüne sabit dağlar; yerleştirdi..." (Nahl, 15; Lokman, 10.) hitabıyla müjdesi yetişir dağların zirvelere aşına olanlara... Zirvelerden ufka bakışlarını ayarlayanlara... Ufkun ötesine selamı olanlara...

Ağaçlar kökleriyle tutunur toprağa... Toprakla beslenir umutlar... Ağaçlar toprağın bereketi, meyveler ve çiçekler ağaçların rahmeti... Bazen yeşile boyanır hayalin rengi... Bazen pembeye...

Ağaçlar kökleriyle tutunur toprağa... Toprak hasrettir. Toprak yaşama sevincinin ta kendisidir.

Toprak avuç avuç emek, buram buram hasrettir. Toprak adı konulmamış duyguların beslendiği yerdir aslında...

Ağaçlar kökleriyle tutunur toprağa... Hasret eker kökleriyle... Kökleriyle anlatır derdini her yalnız kalışında... Kökleriyle serinletir toprağın ateş çalan yüzünü... Kökleriyle dirilir efsanesi yeniden ağaçların... Derdini söyler toprak ansızın.

Ağaçlar kökleriyle tutunur toprağa... Bazen asırlık çınar, bazen de gölgesinde seven yürekleri serinleten bir çam olur... Bazen salıncaklar kurur dallarına, bazen de dallarından uzanılır sonsuza...

**Dost vardır.
Dost ulaşılmaz
olanı yakın
kılandır. Derdi,
hüznü senden
uzak tutandır.
Dost güneşi
önce yüreğine
doğdurandır.
Gecenin karasını
önce kendi yüzüne
çalıp sana aydınlığı
bırakandır...**

Güneş her güne selam durur. Her yeni gün yarının kucağına umudu doğurur. Güneş en koyu karanlıkları tutar avuçlarından... Güneş gülümser, rengi solan bir güne... Doğan günün adı hasret olur o zaman... Her yeni günün adı vuslat olur... Güneş sevdasıyla doğar her sabah... Buzul dağları eriten de bu sevdadır, uzaklıkları yakın eden de... Aynı kalmışların boynuna dolanan, azları çoğaltan, uzaklıkları yaklaştıran bu sevdadır...

Çölün yaşama sevincidir vaha... Çöl vahayı bulabilmenin telaşında... Çöl sinesinde gül açtırma yarışında... Çöl neylesin yanında olmadan vaha... Güneşin kızgınlığını dindirecek vahanın ta kendisidir oysa... Bir hayale tutunmak yerine bin ümitle yaşamayı öğrenmektedir çöl vahanın yanı başında...

Dağlar etekleriyle yükselir. Dost, dağların etekleridir. Dost, ağaçların kökleridir. Dost, güneştir, vahadır, elinin ulaştığı yerdir, gözünün feridir. Yardım elini uzatandır. Yorulduğun yerde sana destek olandır. Seni kollarından tutup, düşmene imkân tanımayandır. Yanı başında olmanın hazzıyla, seni sensiz bırakmayandır. Seni senden çok tanıyandır. Gözlerini senden kaçırmayan, üşüyen duygularını yüreğinin korlarıyla ısıtandır...

Dost seninle yürür. Seninle koşar, seninle coşar çoğu zaman... Anlamsız ayrılıkları umursamadan yine de yanında kalandır dost. Yanından uzaklaştığını sandığın zamanlarda bile düşleriyle seni hayatın başlangıçlarına koyandır. Hayatında seni anlamsızlaştırmayandır. Aynı yola baş koyduğun zamanlarda seni yarı yolda bırakmayandır.

Dost, umuttur. Dostun yanı başında olmak umuda yolculuktur. Dost, seni yüceltendir. Senin yücelmenle en çok övünendir. Övücüyle adımla-

Dağlar bazen sevdiğini sıkıca tutar kucağında... Hıra olur dağ o zaman... Bazen saklar sevdiğini düşmandan Sevr olur. Etekleri coşar o zaman dağların... Sevdiklerini zirveye taşımanın heyecanındadır.

rını yine sana yöneltendir. Sen ondan uzaklaşsan da dost senden asla vazgeçmeyendir.

Yalnızlıkları uzak tutmanın bir diğer adıdır dost olmak... Dosta sarılmak sırtındaki bir yükü atmanın en kolay yoludur oysa... Gözyaşlarını silecek bir dostun varlığını bilmek, gülümseten ve gülümseyen bir yüze her sabah bakabilmek ne güzeldir aslında...

Dost yardıdır. Dost ulaşılmaz olanı yakın kılandır. Derdi, hüznü senden uzak tutandır. Dost güneşi önce yüreğine doğdurandır. Gecenin karasını önce kendi yüzüne çalıp sana aydınlığı bırakandır...

Dağlar etekleriyle yükselir, etekleri gülümsetir dağların yüzünü... Etekleri dağıtır dağların hüznünü... Dağlar gecenin rengini seçer, etekleri yüzünü güneşe döner...

Eteklerinden duyulur yankısı çoğu zaman dağların... Dağlar sustuğunda hep etekleri konuşur.

Dağları dağ yapan bir başka dağ değildir. Dağlar kum taneciklerinden oluşur. Kum tanecikleri ise üst üste gelerek dağları oluşturur.

Birlikten doğan kuvvet, birlikten doğan gayret ve çabadır zirveye ulaşmayı sağlayan... Aynı yürekle, aynı amaçla, aynı yöne doğru yüzlerce kez çoğalan tek bir adım, tek bir yürek ve tek bir ses olmaktır, hedefe birlikte koşmaktır esas olan... Esas olan dostun elinden tutup sonra bırakmamaktır. Yola revan olduğunda fırtınaya, tipiye, sağanak yağmurlara aldırmmamak, dost ile omuz omuza kalmaktır. Dosta omuz vermektir esas olan. Dosttan omuz almaktır. Dostça devam ederken dosttan uzak kalmamaktır. Başladığın yolda, tırmandığın dağda, yürüdüğün çölde ve girdiğin gönülde asla yalnız kalmamaktır esas olan...